

РЕШЕНИЕ

№ 57

гр. К., 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., IV СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Асен Черешаров

при участието на секретаря Симона Иванова
като разгледа докладваното от Асен Черешаров Административно наказателно дело № 20235140201002 по описа за 2023 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН**.

Образувано е по повод подадена жалба от Д. А. С. против Наказателно постановление № *****/18.10.2023г. на Началник сектор в ОД МВР - К., с което на основание чл. 179, ал. 1, т.5, пр. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **150 (сто и петдесет) лева** за нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за необоснованост на атакуваното наказателно постановление (НП). Жалбоподателят оспорва приетата за установено от административнонаказващия орган (АНО) фактическа обстановка. Твърди да не е преминавал през процесното кръстовище на забранителен сигнал на светофара.

Моли наказателното постановление да бъде отменено, претендира разноски.

В съдебно заседание, редовно призован, жалбоподателят се явява лично и с адв. М., като поддържа жалбата.

Въззиваемата страна, в съдебно заседание, редовно призована, не се представлява.

Районна прокуратура-К., редовно призована за съдебното заседание на основание чл.62 от ЗАНН, не се представлява.

Съдът, след като обсъди събраните доказателства - поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното:

Жалбата е подадена от Д. А. С., спрямо когото е наложено административното наказание, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 18.11.2023 г., установено от разписка за връчване на препис от НП, а жалбата е подадена чрез административнонаказващия орган на дата 24.11.2023г., поради което седемдневният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **неоснователна**, по следните съображения:

От фактическа страна съдът приема за установено следното:

На 08.10.2023 г. в гр. К., жалбоподателят управлявал лек автомобил ***** с рег. № *****, като заедно с него в автомобила пътувала и съпругата му – свид. З. Д.. Около 18:12 часа двамата се движили по бул. „Х. Б.“ в гр. К., с посока на движение от БЛ. *** към комплекс З. на кръстовището с ул. „С. С.“ и преминали през същото, при червен светлинен сигнал на светофарната уредба, при нормален режим, като продължили да се движат на право. Движението през процесното място било регулирано с пътен светофар.

По това време и на посочения пътен участък свид. Я. Д. – мл. Полицейски инспектор, и свид. П. К., се намирали в служебния си полицейски автомобил, когато възприели жълт светлинен сигнал от светофарната уредба, непосредствено след което червен. Полицейският автомобил спрял при подадения светлинен сигнал и същият бил задминат от автомобила, управляван от водача-жалбоподател. Свидетелите Д. и К. възприели както светлинния сигнал - жълт и след това червен, така и преминалият на червено автомобил *****.

Полицейските служители настигнали нарушителя и му съставили АУАН серия ***** № *****/08.10.2023г. Жалбоподателят отказал да се подпише на съставения АУАН, както и да изложи възражения по него. Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административната преписка, в рамките на законоустановения 6-месечен срок, било издадено и обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства от разпитите на актосъставителя Я. Д. и свид. К.. Показанията на двамата свидетели са подробни, хронологически и логически последователни и вътрешно непротиворечиви, както и съответстващи на изложеното в АУАН. В тях се възпроизвеждат обстоятелства, които непосредствено са възприели. От показанията им се установяват мястото на деянието, обстоятелството, че автомобилът е бил управляван от жалбоподателя, както и че движението е било регулирано от пътен светофар, включително преминаването на управлявания от жалбоподателя автомобил на червен забранителен сигнал.

Съгласно нормата на чл.189, ал.2 от ЗДвП актовете, издадени по реда на същия закон, имат презумптивна доказателствена сила до установяване на противното и в тежест на нарушителя е да докаже, че констатациите в АУАН не отговарят на обективната действителност. В настоящото производство жалбоподателят не успява да обори доказателствената сила на съставения му АУАН в тази му част.

Този извод не се разколебава и от свидетелските показания на З. Д. - съпруга на нарушителя. Съдът не дава вяра на показанията на свидетелката. При оценката на показанията ѝ настоящият състав съобрази факта, че свидетелката е съпруга на жалбоподателя. Въпреки че не може единствено на това основание а priori да се отрече доказателствената стойност на показанията ѝ, както и възможността тя да дава правдиви показания по делото. Същевременно, показанията ѝ са в пълно противоречие с останалите доказателства по делото, досежно обстоятелствата, свързани с вмененото нарушение от страна на съпруга ѝ - преминаване през червен светлинен сигнал на светофарната уредба при нормален режим на работа. В тази връзка съдът намира показанията ѝ като развитие на защитната теза на нарушителя.

Не така стои въпросът относно доказаността на посоченото в административното обвинение обстоятелство, че чрез действията си нарушителят е създавал непосредствена опасност към останалите участници в движението. Не са

описани обстоятелства в процесния АУАН навеждащи извод за наличие на непосредствена опасност. Липсват такива и разглежданото НП. АНО се е задоволил да преповтори установената от актосъставителя фактическа обстановка, без да преодолее констатираната от настоящия съдебен състав непълнота на административното обвинение, която се отнася до съставомерни признаци на нарушението.

Приложената санкционна норма от АНО е квалифицирана спрямо общата разпоредба на чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП. Законодателят ясно е разграничил двете санкционни норми – тази на чл.179, ал.1, т.5 от ЗДвП спрямо чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП. Разграничителният критерий е именно допълнително въведеното обстоятелство – „създадена непосредствена опасност за движението“.

Показанията на свидетелите Д. и К. не са категорични и ясни, в тази им част липсва конкретика за наличие не просто на предполагаема опасност, възможна по своя характер, а за непосредствена опасност, каквато законът е въздигнал като квалифицирано обстоятелство.

В този смисъл, съдът намира за основателни възраженията на жалбоподателя, че погрешно нарушението е санкционирано по чл.179, ал.1, т.5 от ЗДвП вместо по чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП. Последниците от това не са свързани с отмяна на атакуваното НП, както се сочи от страна на жалбоподателя, а с неговото изменение.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

От Заповед № *****/09.02.2023г. на Директора на ОД МВР К. и Заповед № *****/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, се установява, че АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, които са действали в рамките на своята материална и териториална компетентност.

При съставянето на АУАН са изпълнени изискванията по чл. 42 от ЗАНН относно задължителното му съдържание. Актът е съставен от оправомощено лице, предявен е за запознаване със съдържанието му на нарушителя и същият е имал възможност да се запознае с него и да възрази. В 6-месечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е издадено и обжалваното НП. Същото отговаря на задължителните изисквания към съдържанието на този вид актове съгласно чл. 57 от ЗАНН, издадено е и от материално и териториално компетентен орган. Съдът намери и че е налице припокриване на установените факти и правни изводи между АУАН и НП.

Фактическите изводи на административнонаказващия орган водачът да е преминал на червен светлинен сигнал на светофара са доказани по делото, с изключение твърдяната „непосредствена опасност“. Същевременно, както вече беше изяснено, доказателствената тежест в процеса се носи единствено от АНО, поради което в негова тежест следва да бъдат разпределени и последниците от недоказване на части от административното обвинение. В производството пред съда наказващият орган не прояви никаква процесуална инициатива за събиране на доказателства. В рамките на въззивното производство районният съд като инстанция по фактите самостоятелно установява действителната фактическа обстановка въз основа на събраните доказателствени материали. Доказателственият дефицит на част от обвинителната теза не се преодолява и от презумпцията по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП.

В останалата част, при извършената служебна проверка, съдът не констатира в хода на административнонаказателното производство да са допуснати нарушения на процесуалните правила или на материалния закон, които да съставляват основание за отмяна на атакувания акт. Описанието на нарушението напълно отговаря на изискването на закона и дава възможност на жалбоподателката да разбере административнонаказателното обвинение и да организира в пълен обем защитата си по него.

Както вече се посочи, установеното в процесния случай деяние безспорно е нарушение и осъществява състава на чл. 6, т.1 от ЗДвП, но погрешно деянието е санкционирано по чл.179, ал.1, т.5 от ЗДвП вместо по чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП.

Това налага съобразно разпоредбата на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН, настоящата въззивна инстанция да приложи закон за същото административно нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, като прецизира и преквалифицира нарушената норма на деянието по чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП, което води и до изменение размера на наложената санкция „глоба“, като вместо първоначално определения от АНО размер от 150 лв. се постанови в размер от 100 лв. Няма пречка това да бъде сторено, предвид тъждеството на фактите, изложени в електронния фиш, относими напълно към състава на нарушението по чл. . 6, т.1 от ЗДвП във вр. чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП.

За пълнота следва да се посочи, че законодателят е предвидил абсолютен размер на дължимата се санкция, при което са неприложими критериите на чл.27 от ЗАНН и не са налице основания за намаляване на санкцията.

По силата на цитирания по-горе текст от ЗАНН, съдът разполага с пълните правомощия да преквалифицира административното нарушение, без да се налага да изменя фактическата обстановка. Такова прецизиране на цифровата квалификация на нарушението не е в състояние да доведе до ограничаване правото на защита на нарушителя, тъй като и в съдебното производство той се защитава предимно срещу фактите, а не срещу правната им квалификация. В случая фактите, покриващи признаците на нарушението са описани в атакувания акт. Отделно от това, изменението е благоприятстващо за нарушителя.

По разноските:

От страна на АНО не е направено искане за разноски.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски, като от името на същия е представен списък с разноските по чл.80 от ГПК, включващ заплатено адвокатско възнаграждение от 480лв. с ДДС.

С оглед изхода на делото и направената претенция за разноски, на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, следва на жалбоподателя да се присъдят разноски.

По силата на действащата към момента редакция на нормата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Предвид препращащата разпоредбата на чл. 144 от АПК, при изменение на НП/ЕФ в частта за разноски намира приложение уредбата в ГПК и по-конкретно чл. 78 от ГПК. Съгласно чл. 78, ал. 1 от ГПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска.

Следва да се отбележи, че тъй като нормата на чл. 143 от АПК не сочи възлагането на разноските при изменение на оспорения акт, то при изменение на обжалвания акт по силата на чл. 144 от АПК намира приложение чл. 78, ал. 1 от ГПК. Предвид това, в случаите на изменение на обжалваните в производството по ЗАНН актове, то на основание чл. 144 от АПК във вр. с чл. 78 от ГПК, в полза на жалбоподателя възниква правото на присъждане на разноски в условията на съразмерност, пропорционално на уважената част от претенцията. Изменението на НП в производството по ЗАНН, изразяващо се в намаляване на размер на наложената глоба/имуществената санкция, в случая от 150 лв. на 100 лв. представлява по своята същност частичната отмяна на наказателното постановление, респ. частичното уважаване на въззивната жалба. По изложените съображения, съдът намира, че следва ОДМВР – К. да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя, разноски в съдебното

производството в размер на 160 лв. с ДДС, произтичащи от заплатено адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част на жалбата.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № *****/18.10.2023г. на Началник сектор в ОД МВР - К., с което на основание чл. 179, ал. 1, т.5, пр. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Д. А. С. с ЕГН *****, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **150 (сто и петдесет) лева** за нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП, като **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** нарушената санкционна норма по чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП и **ИЗМЕНЯ** размера на административното наказание „глоба“ в размер на **100 (сто) лв.**

ОСЪЖДА О.Д. МВР-К. да заплати на Д. А. С. с ЕГН ***** сумата от 160 лв. с ДДС, представляваща направени разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд К., по реда на глава дванадесета от АПК в 14- дневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – К.: _____